Liniștea binecuvântată după febra haotică

On Mai 10, 2013

Evită alternativele la "a fi" care ar putea periclita sensul identității tale reale, eliminând nefirescul din desăvârșirea ta interioară.

Doi domni o iau de braț pe Laura Quinn și o conduc în imensul lăcaș al diamantelor. Şi, dintr-o dată, se întâmplă ! O tresărire ! Stupefacție ! Angoasă ! Spaimă ! Pe dată se oprește. I se tăie răsuflarea. Se uită în jur. La dreapta și la stânga o vraiște totală, de parcă locul ar fi fost străbătut de o adevărată tornadă. Toate cutiile goale, diamantele nicăieri. Au dispărut cu totul !

Şi totuși, această priveliște dezarmantă, neașteptată, o ademenește pe Laura printr-o curiozitate care-i incită simțurile arzând de nerăbdare să vibreze, stârnind în ea instinctul posesiei misterului.

Pe chipul ei se poate citi adevărata stare lăuntrică, acel *signalement* al extazului, dar și al decepției profunde, al mirării, al agoniei, al imposibilului. Prin sfera ei mentală vâjâie toate gândurile care înfioară, neputându-se materializa în cuvinte. Sentimente foarte diferite năvălesc spontan asupra creierului ei supraîncălzit creând o stare de febră artificială, haotică, ce urcă treptat spre valori tot mai înalte. Adevărate alternanțe de personalitate se produc instantaneu.

Leadership: Prezența ta în căutarea unei lumi mai bune te determină să te întrebi ce altceva ți-a mai rămas din condensarea unor experiențe care te-au durut mai mult decât ai fi putut suporta?

Laura cade într-o dimensiune nesigură, plină de neprevăzut, simțindu-se tot mai inconfortabil. Gânduri negre îi zvâcnesc prin tâmple cu puterea unui taifun, generând o stare de deznădejde. O fantastică iritație a nervilor care atacă mușchii, ducând la o temporară paralizie. Printr-o combinație chimică instabilă, elementele care generează starea de încordare se aranjează într-o altă ordine, sporind probabilitatea de apariție a altor efecte secundare.

Devine prizonieră într-o sufocantă tăcere de mormânt. Un fel de putere misterioasă pe care n-o cunoaștem îi împietrește fiecare celulă, determinând-o să se prăvălească într-o agonizantă cascadă de energie - egală cu o cădere de tensiune care nu-i mai poate asigura un potențial de bază capabil să deschidă joncțiunea dintre zona " *True* " și zona " *False* ".

Practic, Laura intră în acea stare de cumplită incertitudine datorată marii enigme. Cum oare s-a putut întâmpla una ca asta? Un cuvânt stăruie în ea cu asprime, tot mai apăsat: Cum? Cum? Cum?

Toată adunarea internă de elemente definitorii se răzvrătește automat într-o formă de comunicare și relaționare, necesitând o anumită decodificare, o dezvăluire, o prezentare a unor stări de fapt. Totul devine nemăsurat de aglomerat în Laura. Tot ce este străin de cunoașterea ei generează o curiozitate anormală.

Leadership: Trebuie să coexiști cu defectele și calitățile tale pentru a putea să apreciezi toate părțile tale bune, luând în considerare acea stare a conștiinței generată de realizarea propriilor valori?

O, numai să pătrund această curiozitate nepotolită, să ajung s-o stăpânesc întru totul. Acest mister al tuturor misterelor, care palpită și care parcă își bate joc de mine, al cărei protagonist sunt chiar eu. Să mă simt legat de el, să-l îmblânzesc, și în cele din urmă să-i comand !

Ceea ce-mi văd ochii, ceea ce-mi șoptește conștiința, ceea ce inima mă imploră să aflu nu-mi este limpede nici mie. Sunt mică de tot, mă pierd într-un labirint de indicii și interconexiuni, într-un vârtej năucitor al jocurilor de culise. Sunt aruncată într-un puzzle al jocurilor psihologice și al nesiguranței permanente. Tremur de nerăbdare, de incertitudine, de îngrijorare. Să aflu adevărul ! Haide, arată-te ! Arată-te, lașule, parazitule, sperietoare de oameni ! Hai să vorbim ! Unde ești? Doar eu am pus la cale jaful, cum de mă poți înșela, tocmai tu, adevărule?

Parfumul inexplicabilului o înconjoară pe Laura cu un strat amar de fragilitate și neputință. Dar pe cine să-și verse furia? Individualitatea ei incontestabilă se completează, se accentuează și mai mult la contactul cu această nouă formă de simțire, cu acest nou cadran al neverosimilului care dezvăluie mecanica ei internă, splendida dualitate dintre vid și materie, dintre *known și unknown* , dintre adevărat și fals.

O rândunică s-a lăsat o clipă în voia neprevăzutului, expunându-se unor curenți potrivnici. Experimentând nesiguranța, riscul și temerile cele mai sumbre. O derută totală a despărțit-o de cele două constante primare: " *a fi* " și " *a nu fi* ". Valorile ei rămân sterpe ca niște țăruși nesfârșiți. Minciuna, falsitatea, îngrijorarea sunt trăite ca niște eșecuri care pun sub semnul întrebării consacrarea personală față de Dumnezeu, transformate într-o atitudine ambiguă față de ceea ce i se întâmplă, într-o atitudine neprivată de un abandon molatec.

Leadership: Te regăsești într-o atitudine plină de înțelegere a unei experiențe de viață exemplară care se repetă spre iluzia că reprezinți trofeul unei clipe de rămas bun de la ceea ce ai făcut înainte?

Nefirescul din desăvârșirea ta interioară confirmă prezența durerii sufletești în mijlocul evenimentelor care vin pe neașteptate, determinându-te să continui să te încrezi într-o previziune de genul "dacă nu-i albă e neagră". Singura calitate puternică ce i-a mai rămas Laurei pare a fi ambiția, ea muncește și se ocupă de un anumit lucru pe care vrea să îl realizeze fără să facă teorie din orice.

A vorbi despre leadership în aceste circumstanțe, de inutilitate, de gol interior și de disperare, este similar cu a încerca să definesc fericirea prin niște cuvinte foarte sărace în a exprima esența ei. Trebuie să iau in calcul starea pe care o trăiește omul atunci când a simțit că fericirea nu îi este împărășită și de cealaltă jumătate a sa: conștiința.

La fel ca Laura Quinn, poate că te simți prizonier în propria viață, probabil și datorită unor alegeri greșite, găsind ca unică cale de scăpare apartenența la o serie de valori care nu sunt neapărat apanajul creștinismului, dar care sunt necesare pentru o dezvinovățire de genul "am fost prost că nu am acceptat să mă schimb la timp". Totuși, după ce ai trecut prin tot ce-ai trecut, ai învățat să te debarasezi de gândurile care rulează în continuu, să fii mai conștient de ceea ce faci.

Dar să nu cazi în iluzia că reprezinți trofeul unei clipe de rămas bun de la ceea ce ai făcut înainte, fiindcă nu vei putea uita niciodată ce te-a schimbat, la fel cum nu vei putea uita niciodată cum a început totul.

Leadershipul este ceea ce simți că poți să sacrifici pe plan sufletesc, fără să pui în primejdie acea stare a conștiinței generată de realizarea valorilor de mare însemnătate în ceea ce

reprezintă progresul în viață și în profesie: deschidere la nou, toleranță și responsabilitate.

Liniștea binecuvântată după febra haotică desemnează acea stare complexă de " *a fi* ", care trebuie repusă în drepturi; condiția esențială a ameliorării ființei provocată de un delir nesistematizat al trăirilor, produs de o percepție eronată a unei anumite situații sau a propriului Ego.

Dacă vrei să te înțelegi pe tine însuți, evită alternativele la " *a fi* " care ar putea periclita sensul identității tale reale. Elimină nefirescul din desăvârșirea ta interioară.

Așa cum celulele sunt unitățile vitale ale vieții, tot astfel aspectele diverse, multiple, complexe ale situației presante în care te afli, sunt unitățile vitale ale cursului procesului tău de autocunoaștere și evoluție spre un leadership conștient.

Notă: " *Flawless (2007)*"

Source: https://neculaifantanaru.com/linistea-binecuvantata-dupa-febra-haotica.html